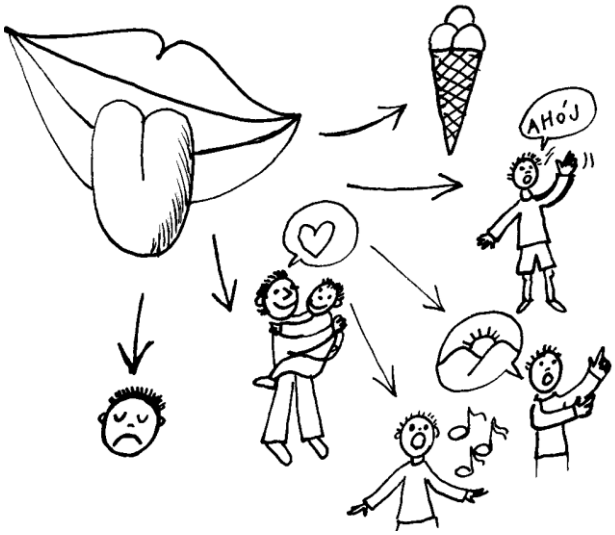
2. Neděle postní – ovládnout svůj jazyk

V textu najdete řadu otázek, na které můžete s dítětem hledat odpověď. Ona ta odpověď tam vzápětí je, ale je nesmírně důležité, aby se dítě snažilo samo najít odpověď.

K čemu máme jazyk?



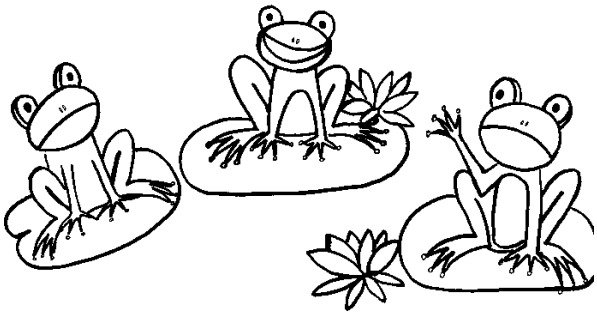
Jasně, třeba k lízání zmrzliny.

Ještě k něčemu jinému? Třeba k tomu, abychom mohli mluvit. Bez jazyku bychom totiž mluvit moc nedokázali, však si to zkuste.

Co si můžeme s ostatními říkat? Třeba někoho pozdravit. Nebo vyprávět o tom, že jsme byli na krásném výletě. Díky jazyku můžeme také zpívat! Nebo říct někomu, že ho mám rád. Co vás ještě napadá?

Také můžeme jazykem někomu ublížit. Ale jak? To se možná dozvíme za chvíli…

O žabce Kvákalce, která si nedávala pozor na svůj jazyk



V jednom malém rybníčku žilo několik žabek. Často sedávaly na listech leknínu a kvákaly si spolu. Jednoho dne zase seděly žabky na leknínech, byl krásný den, svítilo sluníčko a žabka Kvákalka měla zrovna trochu rýpavou náladu.

„Kvá kvá, ty jsi ale hloupá žába, copak ty vůbec nevíš, že se takhle na leknínu nesedí?“ Rýpla si do žabky Skákalky. Žabka Kuňka se jí chtěla zastat a říká: „Kvákalko, ale…“

„Vždyť ani neumíš pořádně kvákat, tebe nikdo neposlouchá!“ Skočila Kvákalka do řeči žabce Kuňce. (Co to vlastně je, skočit někomu do řeči?)

„A ty, Skákalko, radši zalez do vody, kdo se má na tebe pořád dívat, jak jsi šeredná.“

„Ale, ale…“ chtěla se ohradit Skákalka, ale Kvákalka ji už zase skočila do řeči.

A takhle to bylo pořád dokola. Kvákalka všem skákala do řeči a ostatní urážela.

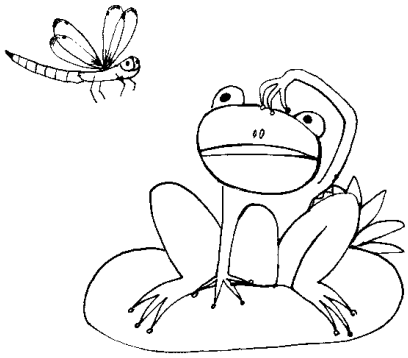
Co na to žabky? Jak se asi cítily, když slyšely takové ošklivé věci? Skákalka byla smutná, že se jí chtělo z toho plakat. Kuňka byla zase pěkně nazlobená. Takhle se možná také cítíme, když nám někdo říká něco ošklivého, když nám někdo ubližuje jazykem. A víte, co žabky udělaly? Raději šly pryč bavit od té protivné žabky Kvákalky. Ta si toho zprvu ani nevšimla, jak byla rozhorlená. Ale najednou kouká a nikoho nevidí! Je tu docela opuštěná. Zůstala tu úplně sama. Úplně? Úplně ne. Nad rybníčkem si spokojeně létala vážka. Sem a tam, s velikým potěšením kroužila nad hladinou.

„Haló, vážko,“ zakvákala Kvákalka, „nevíš, kam zmizely všechny žáby? Co se jim stalo?“

„Šly pryč, že prý to tu už nechtějí poslouchat.“ Odvětila vážka a zase zakroužila nad rybníčkem.

„Poslouchat co? Koho?“ Divila se Kvákalka.

„Poslouchat ty ošklivé řeči, Skákalka z toho brečela, když slyšela, že říkáš, že něco neumí a že je ošklivá… A Kuňka ta zas byla dost naštvaná, když jsi jí řekla, že neumí ani pořádně kvákat…“



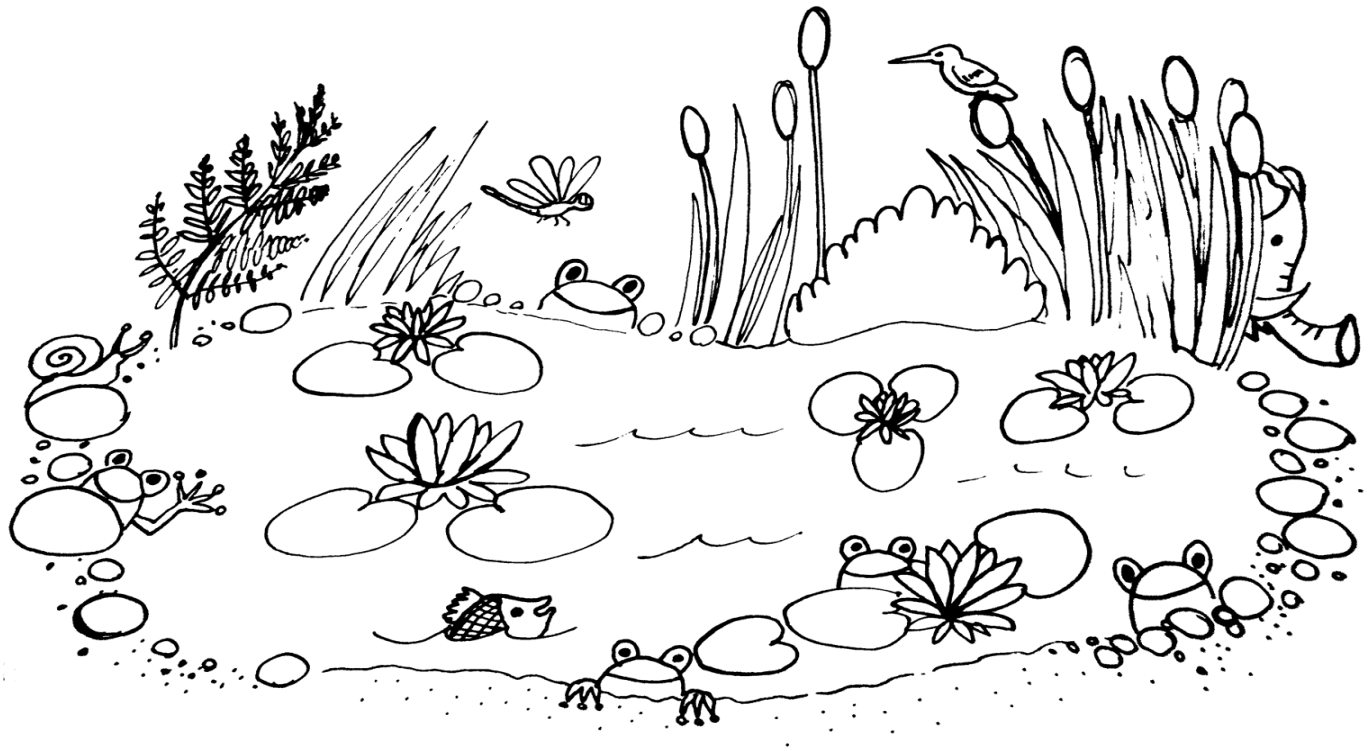
„Ale vždyť to byla jen legrace…“ Namítla Kvákalka.

„Žabkám to jako legrace nepřišlo. Moc jim to ublížilo. Musíš si dávat pozor, co ostatním říkáš…“

Kvákalka začínala chápat, co provedla. Ale co teď měla dělat? Co bychom dělali asi my?

Kvákalce hodně pomohla vážka. Vysvětlila jí, jak se žabky teď asi cítí, a že by se měla Kvákalka žabkám omluvit a příště si dát pořádne pozor na to, co říká, aby ostatním neublížila. No, co myslíte, povedlo se jí to?

Najdeš na obrázku pět žab? A najdeš ještě dalších pět zvířátek? Je tam nějaké zvířátko, které sem nepatří? A kolik je na rybníčku květů leknínu?



Zase o Kačence

Pamatujete si na Kačenku? Na tu holčičku, co tak krásně pomohla mamince? Ani Kačence se ale vždycky všechno nepovedlo. Maminka jí řekla, ať si uklidí pastelky a papíry, které byly rozházené kolem stolečku v obýváku. Kačence se ale vůbec nechtělo. Chtěla si zrovna hrát s panenkou, ne uklízet papírky. A tak se začala zlobit a mamince odmlouvat, že to nechce dělat, a že to udělá potom. A maminka jí řekla, že potom to nepůjde, protože už bude večeře, což Kačenku ještě víc naštvalo a křičela na maminku: „Nebudu uklízet! Nebudu a nebudu! Nemám tě ráda, jsi zlá maminka!“ Kačence samotné bylo líto toho, co říká, ale už to nedokázala zastavit. A nakonec utekla do pokoje a zabouchla za sebou dveře. Co teď? Jak to mohlo pokračovat? Co by měla udělat Kačenka? A co maminka? Taky se nám někdy stane, že na někoho křičíme nebo odmlouváme?



Dál to bylo tak, že maminka za chvilku přišla za Kačenkou do pokoje. Nic neříkala, jen Kačenku objala. Kačenka začala brečet, a když jí to brečení trochu přešlo, řekla mamince: „Mami, mám tě ráda, promiň…“. A pak šli spolu do obýváku a Kačenka si bleskurychle uklidila pastelky i papíry, protože na stole už byla připravená večeře…